

Κ' ἐγώ μὲ πτερόεντα πόδα
ἔξιπλθον τοῦ οἴκου φαιδρά
νὰ δρέψω ἀγνά, θαλερά
τοῦ ἔαρος ρόδα.

Πλὴν μ' εἶπον τὰ ἄνθη φιγοῦντα
εἰς αὔρας πνοιόν ἀραιάν :
“Ω, μή, πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς κόψῃς !
Ἴδε πῶς ἀβρά καὶ ἀνθούντα
δροσῶδην τηροῦμεν κεδιάν,
γελῶσας τὰς δίκεις.
Ἴδε, ἄνωθεν μας ἀγνή,
κόρυδόπτερος, ἑρατεινή,
χυγή πτερογυίζει·
γλυκύν μᾶς δωρεῖ ἀσπαδύμόν,
την λάμπουσαν κάραν ὑμῶν
θωπεύει, λυγίζει.
Ἐάν τιλίν οὐ κειρ δου σκαληρά
μᾶς κόψῃ, νεᾶνις, —
οὐ τάνθη δου τὰ γλυκερά
ἐκ λύπτης κι' ἐσύ θ' ἀποθάνης.
καὶ αὔριον οὐ ζεφυρεῖτις
θ' ἀπάσθι ἐπίσπες νεκράν
καὶ θά δὲ κυλίσῃ μαρούν
οὐ δύαξ οὐ ἀκαλαρρεύτης. . .
“Ω ! ὑπαγε κάλλιον, κρον,
ἄν ἄνθεμα θέλημι καλά,
ἐκεῖ ὅπου εἴρι γελῷ,
ἐκεῖ, εἰς τὰ ὄρη. »

‘Ο Φοῖδος ἐνῷ δελασφόρος
τῆς Φοῖδης λαμπρὸς ἀδελφός,
ἀδάμαντας φαίνει καὶ φῶς,
ἀνέβην εἰς τ' ὅρος

“Ω ! ἄνοιξες ποία τερπνή !
«Εἰς ποῖον εἰσῆλθον λειμῶνα ;»
ἐφώνησα ἐν ἥδοι·
καὶ μ' ἔκραζε για φωνή :

“Εἰς τὸν Ἑλικῶνα !
Καὶ θεία τις αἴφνης μορφή,
μὲ πέπλον φωτὸς τιμαλφῆ,
ἄνθιστεπτος καὶ γλυκυτάπη,
ἀνέτειλ' ἐμπρός μου κωροῦσα·
την λύραν εἰς κεῖρας ἐκράτει·
καὶ ἵτον οὐ Μοῦδα ! . . .

μ' ἀθάνατα πότραπτε κάλλο
ἀγγέλων κρυστᾶν
καὶ ως ἀπόδων τῶν δασδῶν
γλυκεῖα ἐλάλει.

ἐν δὲ ἐμπρός της ἐσκιότων
μὲ δράκα μὲ ἔρρανε μύρτων.

Μ' ἀπέτεινε βλέμμα γλυκύ
κ' ἐν διὰ πλευρά ἐμειδία
προσέκυψε κάτω ἐκεῖ

καὶ ἄνθη μοὶ ἐδρεψε τοια·
“—Τὰ ἄνθη αὐτὰ τ' ἀπαλλά

η ἀντα ἀγνή βαυκαλᾶ·
(μοὶ λέγει) τὸν δρόσον των πίνε·

μ' αὐτὰ οὐ καρδία γελᾷ,
μ' αὐτὰ σιωπῶσιν ὁδύναι ».»

Καὶ τάνθη αὐτὰ τὰ φαιδρά,
τὸ ἐν εἰν̄ Ἐδεσίς καὶ τὸ ἄλλο Χαρά,
τὸ τρίτον οὐ Ποίησίς εἶναι.

K. A. II.

ΚΟΡΩΝΑ Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

‘Αδριάννα Μοιίας πρὸς Βαλεντίνην Γκρεσσάν.

Εἶμαι μανική. Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔλθῃς περ' ἐμοὶ ὅπως διέλθης δεκαπενθημερίαν μετὰ τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ, καίτοι γνωρίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Μετέκ τινας ἡμέρας ἀφ' ὅτου ὑπεσχέθης τοῦτο, ἔμελλες νὰ γίνης μάτηρ. Δὲν ἡγνόεις Βεβαίως τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Εγίνωσκες τοῦτο τούλαχιστον πρὸς ἓν η ἐπτά μηνῶν. Διατί δὲν μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν; «Ἐγγαμος γυνὴ δὲν πρέπει, φαίνεται, νὰ ὄμιλη περὶ τοιούτων πραγμάτων πρός μικρὴν κόρην». Τοιαύτη ἡτο οὐ πάντας τὴν ὄποιαν μοὶ ἔδωκεν η μάτηρ μου, χωρὶς μεμψημένη αὐτὴν, διύτι μοὶ ἀπέκρυψε τοὺς ἀλήθειας λόγους, οἵτινες σὲ ἡνάκησαν νὰ μὴ τηρήσῃς τὸν λόγον σου. Εν πρώτοις δὲν εἶμαι μικρὴ κόρη, συμπληρώσασα ἡδη δέκα ὄκτω ἔτη, παρτήθη δὲ ο καιρὸς τῆς φυντασιοπλεύσιας. Καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖς ἀπλούστατον νὰ γράψῃς πρὸς τὴν φίλην σου: «Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω ὅπως σὲ ἴδω, διύτι πλησιάζει ο καιρὸς τῆς ςπελευθερώσεως μου». Αλλὰ δὲν εἶμαι πλέον φίλη σου. Εγγαμος γυνὴ δὲν ἔχει πλέον φίλας κύρας πρὸς υπανδρείαν. Νομίζεις ταύτην σούσαράν. Κατὰ πόσον λοιπὸν διαφέρουμεν τὴν ἡλικίαν; Σχεδὸν κατάξτη ἐν ἔτος τὸ πολύ. Μόνον, διύτι σὺ ἐμύθης ἡδη εἰς τὸ μέγχ μυστήριον πρέπει νὰ σταθμίζῃς τοὺς λόγους σου, ἵνα μὴ ἐρεθίσῃς τὴν φυντασίαν μου. Ο πατήρ μου δὲν ἡτο τῶν ἰδεῶν τούτων, καὶ τούτου ἐνεκα ἐπὶ μᾶλλον λυποῦμαι ἐπὶ τῷ θυνάτῳ αὐτοῦ. Οὐδέποτε οὕτος τοσοῦτον μὲν ἡδίκτοσε. Θέλεις νὰ μάθης εἰλικρινῶς τὴν γνώμην μου περὶ ἀγωγῆς τῶν κορασίων; Ταῦτα ἔδει χωρὶς πρώτη ἀυτῶν κοινωνίας τῶν ἀγράντων μυστηρίων, νὰ ἀνατρέψωνται ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὅταν ο πατήρ αὐτῶν η ἔντιμος καὶ σώφρων ως ητο ο ἐμύς. Διατὴαι μυτέρες ήμῶν περιφρονοῦσι τύσον τοὺς συζύγους αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητάματος τούτου; Επαναλαμβάνουσι δὲ πρὸς τοὺς ἀνδράς: «Οὐδὲν ὑμεῖς γνωρίζετε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν κορασίων! Αλλὰ τότε διατὶ ἐμπιστεύονται ἀποτίμως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἀλλην ἡμέραν, οὐ μόνον τὴν ἀνατροφήν, ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην τῶν θυγατέρων αὐτῶν εἰς ἄνδρα, ἀγνωστον τέως νέον, ως ἐπὶ τὸ πλειστον ἔπειρον, καὶ παντελῶς ἀγνοοῦντα τὸν χαρακτήρα, τὰς διαθέσεις καὶ τὰς ιδέας τῆς μνηστῆς του; Η ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου μετάβασις ήμῶν θὰ ητο ἡτο ἀπότομος καὶ ἡτο ἐπικίνδυνος. Ναΐ, εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ συζύγου — μεταχειρίζομαι τὴν λέξιν ταύτην ἐπίτηδες — εἰδον πολλάκις πῶς ο σύζυγος σου σὲ ἐκράτει δὲ περιεπατεῖτε τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ δενδροστιχίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

“Ω ! η σελήνη αὗτη! Μὲ στενοχωρεῖ διὰ τῆς ἀργυρούσσους αὐτῆς ἐπιφανείας, διὰ τῆς ἀπαθείας αὐτῆς. Οταν τὴν παρατηρῶ, καὶ ἀπό τινων ἡδη ἡμερῶν τὴν παρατηρῶ συγγάνεις, δέν δύναμαι νὰ μὴ ἀναφωνήσω κατ' ἴδιαν. «Τι εἰδεῖν αὗτη καὶ τὶ γνουσεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου!» Αλλὰ πόσον εἰναι ἐμπίστως σιωπηλή. Οὐδένη ἐπαναλαμβάνει, καὶ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα κατόπιν τοῦ ἡλίου, χωρὶς οὐδέποτε νὰ προσθίνῃ αὐτόν. Τι υπομονή! Καὶ σταν θὰ ὅμεν ἀποθαρμαίνοι, ἐξηραντισμένοι, λημονημένοι, αὗτη θὰ ὑπέρχῃ, οἱ δε μεθ' ἡμᾶς ητο τὴν παρατηρῶσιν ὄνειροπολούντες, ἐλπίζοντες καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, πάντοτε, πάντοτε. Εἶναι φοβερόν νὰ εἴναι τις τόσον μηδαμηνόν πράγμα» Ενίστε αἰσθάνομαι σφρόδραν ἐπιθυμίαν νὰ καταφύγω εἰς μοναστήριον, νὰ περιβλήθω τὸν μακρὸν ἐκ χονδροειδοῦς μαλλιού χιτῶν, νὰ μὴ ὄμιλω πλέον, νὰ μὴ σκέπτωμαι πλέον, νὰ μὴ ὑπάρχω

πλέον, καὶ οὕτω νὴ κατατρίζω τὴν ἀκμήν μου σὺν τῷ χρόνῳ. Δυστυχῶς ἐν τῷ μοναστηρίῳ δὲν δύναται τις νὰ πλύνηται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καθ' ἑκάστην πρωίν καὶ καθ' ἑκάστην ἐσπέρην, ἀλλως ἀμέσως θὰ ἔκλεισται ἐν αὐτῷ. Θὰ ἔθυσίαζον καὶ αὐτὴν τὴν κόρην μου· ἀλλ' οὐδέποτε δύναμαι νὰ παραδεχθῶ ὅπως μὴ ἔχω πάρεται τοὺς πόδες λευκοτάκτους καὶ τοὺς ὄνυχας ροδόχρους. Ἐγγέτως συνδιέλεγόμην μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους Εὔτατιας. Ἔνιστε μετακαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Ἐξέφρασαν αὐτὴν κατὰ διαρροές, καὶ τοὺς τάξις ἐπιθυμίας μου καὶ τοὺς δισταγμούς μου ἥπια, καθ' ὃν σχεδὸν θὰ ἐθριβύσουν, ἐκαὶ ὁ ἐπίσκοπος ὑπειχνεῖτο μοι νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἔχω παρὰ τὸ κελλῖον μου κομψωτήριον ὄμοιον πρὸς αὐτὸν ὅπερ ἔχω ἐνταῦθι.

— Γεῦτα εἰναι ἀδύνατον, μοι ἀπήντητεν ἑκάστη. Τοῦτο ἀντιθέτινεται τοὺς κενάνυκτας. Ἀλλως τε, δὲν ἔχομεν καὶ τὸν γρονθόν.

— Λοιπόν, ζέλεται, οὐδέποτε πλύνεται τὸ σώμα σας;

— Είναι ἀληθῆς. μοι εἶπεν ὑπομειδιώσας, ὅτι τὴν προτεροτενίαν εἴδον κατὰ τύχην τὰ γόνατά μου, ἡσσαν τόσον ἀκάθαρτα, ωστα ἔμεναν κατησχυμένη ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

— Πλέονολόγησας καὶ εἰναι πάσφυ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστος, δοσθή ἀληθῆρι τοῦ ἐλέους, παρὰ τὴν τεσσαράκοντα δύνι αὐτῆς ἔπι, εἰναι πάντοτε ὀλιγοτάτη, εἰναι δὲ τὸ γένος πριγκήπισσα Ν.... ἀλλ' ἀδιάφορον, ἔγως οὐδέχρως εἰναι τοσοῦτον ὄφροντες καὶ οὐδέποτε φρίνοικι ἔχουσαν μαύρα τὰ γόνατα.

— Φη τούτοις πρέπει νὰ ἔξελθω τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκομαι νῦν. Μάτην ἐπὶ πολλὰς ὥρας παρετήρουν τὴν σελήνην· δέν μοι παρέσχε τὴν λύσιν· Ιδού δικτὶ ἐπειθύμουν μεγάλως νὰ σὲ εἴχον πλησίον μοι. Θὰ με συνεβούλευες, ἢ τούλαχιστον θὰ μὲ διεφώτιζες. Θὰ ἔστρινες δὲ ἐξ ἴδων.

Τὸ νὰ εἰναι τις μῆτηρ μανθάνει παλλὰ πρέγματα. Είναι ἀληθῶς ἡ αὐτορέτης θείων παράγυα; Ποιὸν ἀγχοπῆς ἡ σύζυγος περισσότερον, τὸν πατέρην τὸ τέκνον; ἢ ἀγχοπῆς ἀμροτέρους ἐξ ἵσου. Ἡρήσεις νὰ δικαΐεται πάντα ταῦτα; Δύνασαι νὰ μοι ἀφρασθῆς εἰδικῶντας; Δένθε σε πρωδώτω, ἡ μῆτηρ μοι δὲ δέν ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστολές μου. Θὰ μὲ ἐρωτήσῃς, δικτὶ ὅταν εὑρίσκωμαι ἐν ὄχηγχην δὲν πορεύομενοι τὴν μπτέραν ἢ τὸν πνευματικὸν ρου τὸν ἀσθενὸν Σερβίν; Μάθε ὅτι ἡ θέσις μου εἰναι δλῶς ἔκτακτος, δικτὶ ἢ μὲν μῆτηρ μοι. Θὰ με ἔξελκυθενεν ὡς τρελλήν, ἢ δὲ ἀσθενές Σερβίν δέν θὰ ἔναιε τίποτε.

— Η μῆτηρ μου πορθῆσως θὰ συγκατένει νὰ ἐπιχειρήσω μικρὸν ταξειδίον, ο δὲ ἀσθενές Σερβίν θὰ με συνεβούλευε νὰ παρακαλέσω τὸν Θεόν νὰ με φωτίσῃ. Ο Θεὸς ἔχει ἀλλας ἀσχολίας. ἀλλως τε, ἐπειδή εἰναι μοναδικὴ ἡ θέσις μου, δι' αὐτὸν δέν θὰ ἡτο τι σοδοχόν; Ισως ἡ θέσις μου εἰναι πολὺ φυσική, ἔγως δὲ ἐπικλήτουμαι τοσοῦτον, δικτὶ δέν είμαι ἔξωκειωμένη πρὸς αὐτὴν.

— Ιδού τὸ πρᾶγμα: Η μῆτηρ μου θέλει νὰ μένει πανδρεύση. Κατ' ἀρχὴν δέν διτέτεινται ἀφοῦ θὰ ὑπανδρεύθω, δικτὶ νὰ μὴ ὑπανδρεύθω νέχει· Ομιλῶ περὶ γυναικῶν. Δένθε ἡγάπησαν ἀνδράς τῆς ἡλικίας μου. Βέβηλος εἰναι διαφορά μοι φαίνεται ὅτι δέν εἰναι τι δυσχελογον. Ο πατέρης μου ἀπέθανεν πρὸ δύο ἔτων. Η μῆτηρ μου ἀπέβαλε τὴν μελάνην περιβολὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, τούτου, ἐδυθεῖσα τὴν ιόχρουν καὶ φαιόχρουν ἐνδυμασίαν, καὶ ἐπικλήτες τὰς ἡμερησίας καὶ ἐσπερινάς ὑποδοχῆς της. Μὲ πρασιάζειν εἰς τὸν κόσμον, δικτὶ σκέπτεται προφανῶς περὶ τῆς ὑπανδρείας μου. Δέν είμαι δυσειδής, πτωχή, ἡλιθιος, φθισική. Οι γονεῖς μου εἰναι ἔντιμοι καὶ ἀξιοσέβαστοι. Τηνδρεύσουμένη δέν θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὴν ματαιοδοξίαν ἢ ἀργυρολογικὸν τινα συνδυσμόν. Τὰ χρεώγραφα ἡμῶν εὑρήνται ἐν ἀσφαλείᾳ, οὐδέχρως φοβούμενοι ἐκ τῶν χρεωκοπιῶν. Δέν αισθάνομαι τὴν ἀναγκὴν νὰ ἀλλάξω κοινωνικὴν θείων δπως καλώσι με πριγκήπισ-

σαν ἢ δούκισσαν ἐν ταῖς νέαις οἰκογενείαις ἐνθα διεγχώρουν ὑπὸ νέον τίτλον. Ἀλλως τε ἔχομεν μικράν θέσιν. Κατάγεται αὐτὴ ἀπὸ μακράν; Δέν γνωρίζω τίποτε, ἀλλ' εἰναι ἐπαρκής, δπως διακριγμένα τῶν ἡμετέρων προμηθευτῶν. Περὶ τούτου οὐδεὶς ὁ σκώπτων ἢ ὄνειδίζων. Δέν τρέφομαι ὑπὸ φαντασιοπληξιῶν καὶ ἀπραγματοποιήτων ἰδεῶν. Οὐδαμῶς ἀπαιτῶ παρὰ τοῦ συζύγου μου νὰ εἰναι ἡρως. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἔχῃ καλῶς τὴν ὑγιείαν, νὰ ἀσχολήται περὶ τι μέχρι τοῦ δείπνου καὶ νὰ με ἀγαπᾷ κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον. Ισως ὁ γάμος μοι παράσχη μεγαλεπέραν ἐλευθερίαν. Η παιδαγωγός μου μὲ συνοδεύει πανταχοῦ ὅταν λειπῃ ἡ μήτηρ μου. Ταῦτα πάντα ἀρκοῦσι δι' ἐμοῦ. Ήως δύναται βιβλίον τι νὰ εἰναι ἀριστούργημα καὶ νὰ εἰναι ἀπηγορευμένον εἰς μίαν κόρην; Ισως βιβλίον τι ἐξ αὐτῶν μὲ διαφωτίσῃ περὶ τῆς θέσεως μου. Ταῦτα πάντα ἀρκοῦσι δι' ἐμέ. Κρίνω ἐμαυτὴν λίαν λογικήν, θὰ εύδικιμοντω δ' εὐκόλως ἐξ οὐδέποτε καταχρόμηται τις τύχης δλῶς ἀπρόσποτος καὶ δλῶς περίπλοκος.

Συνήντησας τὸν χειρῶνα παρ' ἡμίν τὸν κ. δὲ Βιβλογγ, τὸν ὅποιον ἐπαρουσίασεν ἡ κ. Πολλοῦη. Ἡτις τότε ἀπέκριψε τὰ σχέδια τοῦ βαρώνου (είναι βαρώνος, ἀλλιθής βαρώνος). Προέκειτο περὶ τοῦ γάμου μου. Εγνώριζον τὸν ἀνδρα τοῦτον, διότι πολλάν κις μετ' αὐτοῦ ἐχόρευτα. Δέν μοι ἀπήρεσκεν. Οτε τὸν εἶδον εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐνόησκ περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλως τε, ἡ μήτηρ μου δέν εἰναι μυστική. Εύθυς ἐξ ἀρχῆς μοι εἶπεν δι' ὄφελον νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ὑποψήφιον. «Η κοινωνικὴ του θέσις, ἡ ἡλικία του, ἡ περιουσία του, ἡ οἰκογένειά του, τὰ προγούμενά του, εἶπεν, συμβιβάζονται πρὸς ἐμέ. Σοὶ ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσης. Προσποιήθητι δι' οὐδὲν ἐννοεῖς, οὗτος δὲ δύνασαι νὰ τὸν σπουδάσῃς ἀνέτως. Δέν θέλω ποσῶς νὰ σὲ ἐπιρεάσω». Τὸν ἐνθυμεῖσαι; ὑπανδρεύθης ὀλίγον μετὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησίν σου. Δέν θὰ τὸν ἐπρόσεξες βεβίωσις. Είναι υψηλός, λεπτοφύτης, ἔχει ξυθήν γενειάδα, ώριοτάκτους ὀδόντας, κεφαλήν ὀλίγον μικράν, ώμους εύρεις, ὀλόκληρον δὲ τὸ ἔξωτερικόν του φωνεροί ισχύν. Ο ἀγαπώμενος ἀνήρ δέον νὰ ἡ ἴσχυρός, δέν είσαι τῆς αὐτῆς ιδέας; Δέον νὰ αἰσθηνώμενος ἐν αὐτῷ πάντοτε προστάτην μεθ' οὐ εὑρίσκομεναι δέν θὰ φοβώμενος οὔτε τὸ δῦλορ, οὔτε τὸ πύρ, οὔτε τὸ πλήθος. Οι πόδες του οὐδὲν τὸ ἔκτακτον ἔχουσι κάλλιστα δὲ εἰναι υποδεδεμένοι. Αἱ γείρες του, λίαν ἐπιμεμελημέναι, εἰναι ὀλίγον τραχείαι. Ιππεύει θαυμάσια. Ἐχει πολὺ πνεῦμα καὶ εἰναι πρὸ παγτὸς φαιδρός. Πολλάκις πάντα ηύθεται τὴν ἀντραφῶν τώρα ἐν πλήρεις ἀγνοίας τῶν ἀποκρυπτομένων ήτον. Καθ' ἑκάστην πρωίν καὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰς συνδιαλέξεις τῆς προηγουμένης ἐσπέρας, καὶ συναντῶμεν πάντοτε τὰ ὄνόματα τῶν ἡμετέρων χορευτῶν μετὰ τῶν ἐπωνύμων τῶν νεανίδων, ὡς αἱ ἀμαζηταὶ αὐτῶν συναντῶνται μετὰ τῶν ἡμετέρων ἐν τοῖς Ἡλισίοις πεδίοις ἢ ἐν τῷ δάσει τῆς Βοιωτίας ἢ ἀλλαχοῦ.

ALEXANDRE DUMAS fils.
(Ακολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΓΘΥΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.